

Çankırı

KELOĞLAN MASALLARI

Keloğlan Tuz Mağarasında

KELOĞLAN TUZ MAĞARASINDA

Yazar:
Ethem YENİGÜRBÜZ

Resimleyenler:
Yunus ATILGAN
Zühtü ATILGAN

Editör:
MehmetGÜMÜŞ

**T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI**

“Keloğlan Çankırı Masalları Projesi”

“Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın desteği ile hazırlanan bu projenin içeriği hiçbir surette Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın görüşlerini yansıtmamakta olup, içerik ile ilgili tek sorumluluk proje yürütücüsü Türkiye Kızılay Derneği Çankırı Şubesine aittir.”

Bir varmış, bir yokmuş. Tuzun şekerden çok daha kıymetli olduğu eski zamanlarda, tuzuyla ve yârenleriyle meşhur bir diyar varmış. Rüzgârların eski masalları fısıldadığı, çeşmelerinden billur gibi suların aktığı bu şehir, Çankırı adıyla anılırmış. Bu gizemli diyarın en büyük sırrı, tuzda saklıymış. Bu topraklardaki tuz yalnızca yemeklere değil, zamana da tat katarmış. Bu memleketten çıkarılan ve gözle görülmeyen tılsımları içinde saklayan tuzun şöhreti yedi düvele yayılmış. Şehir kalesinin alt kesimlerinde ise, Keloğlan adında bir genç anasıyla birlikte yaşarmış. Saçsız başı ve parlak zekâsıyla herkesin sevgilisi olan Keloğlan'ın en yakın dostu, Karakağan adında, sevimli mi sevimli bir eşekmiş.

İyi misin Keloğlan?

Bir gece gökyüzüne bakarken, Keloğlan'ın
aklına bir soru düşmüş:

— Acaba sonsuza kadar yaşayabilmek
mümkün mü?

Bu düşünce, Keloğlan'ın zihnine öyle bir
yerleşmiş ki o günden sonra ne uyuyabilmiş
ne de eşeğiyle keyifli gezintilere çıkabilmiş.

Bir gün yine o kadar derin düşüncelere dalmış ki onun bu halini görüp kaygılanan Karakaçan:
— İyi misin, Keloğlan, diye sormuş.
— Hayır, demiş Keloğlan. Kafamı kurcalayan bir soru var. Bu sorunun cevabını bulmam lâzım.

Ertesi gün, sabahın ilk ışıklarıyla Bakkal Gölü'nün rüzgârlı yollarına düşmüş. Bilgelerin bilgesi Seyit Dede, orada bir kulübede yaşarmış. Yolda sırayla Feslikan, Beşkavaklar ve Acıçayı da geçip esen tepeleri aşan Keloğlan, Seyit Dede'nin karşısına varmış ve hemen merak ettiği soruyu sormuş:

— Seyit Dede, insan sonsuza kadar yaşayabilir mi? Seyit Dede derin bir nefes almış, gözlerini uzaklara dikmiş:

— Evlat, demiş, her insanın ömrünün bir sonu vardır. Ama gönüllere girmeyi başarırsan, işte o zaman sonsuza kadar yaşarsın.

Keloğlan'ın kaşları çatılmış: — Ama ya insanlar benim gerçekten yaşayıp yaşamadığımı bilemezlerse? Hayal mi, gerçek mi olduğumu unutur; beni bir masal kahramanı zannederlerse? Seyit Dede'nin yüzünde gizemli bir gülümseme belirmiş: — O zaman senden bir parçayı sonsuza dek saklamalıyız. Tuz Mağarası'na gitmeliyiz. Orada binlerce yıldır saklanan eski bir iksir var. Karakağan'ı bu iksirle yıkarsak tüyleri zamanın dokunamayacağı bir ışıkla parlar. Karakağan'ı orada gören herkes, senin bu topraklarda yaşadığını anlar.

Dedenin fikri hem Keloğlan'ın hem de Karakaçan'ın hoşuna gitmiş. Hemen yola koyulmuşlar. Tuz Mağarası'na geldiklerinde, onları atlı tuz korucuları karşılamış. Koruculardan müsaade alıp içeriye girdiklerinde, mağaranın ihtişamından gözleri kamaşmış. Tuzdan duvarlarda yankılanan tuhaf fısıltılar duymuşlar. Mağaranın tavanından damla damla tuz kristalleri süzülüyormuş ve her damla yere düştüğünde, adeta bir melodi gibi yankılanıyormuş.

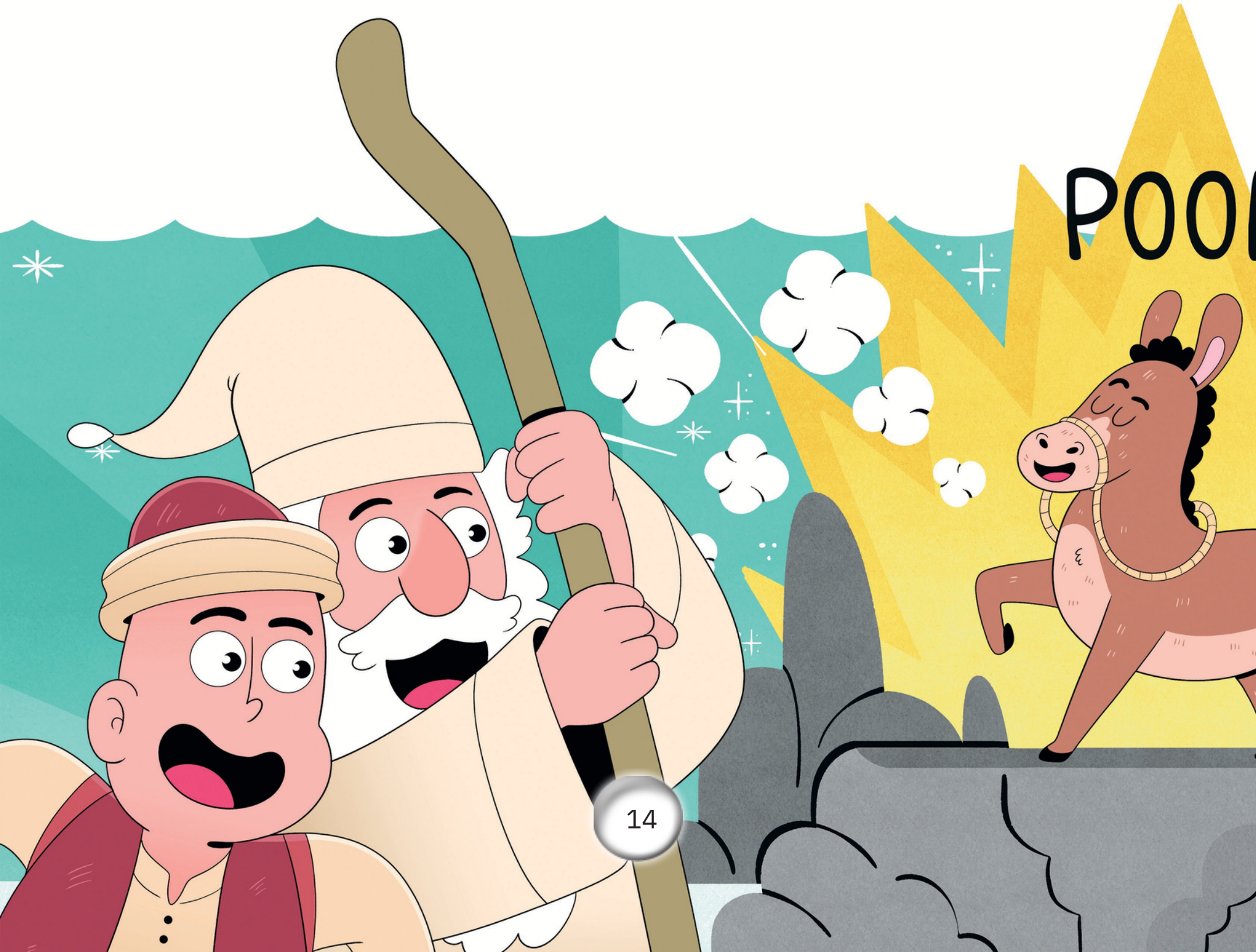
Vaay be!
Ne kadar ilginç bir yer.

Mağara, sıradan bir yer değilmiş. Efsaneye göre burada, zamanı durduran ve unutturan bir sır saklanırmış. Mağaranın derinliklerine doğru ilerlerken, bir tuz kayasının altından Seyit Dede, elleri titreyerek eski bir kese çıkarmış. Keseyi açtığında, içinden yıldız ışığı gibi parlayan tuzlar etrafa saçılmış. Tuz iksiri, mağaranın bütün duvarlarını kaplamış.

Tam o sırada, mağaranın tavanından tuzlu sular damlamaya başlamış. Keloğlan, bu su ile ellerini yıkamış. O da ne? Nasıl bir duygu bu? Elleri ipek gibi yumuşacık oluvermiş.

POOM

Hemen Karakaan'ı da bu suyla yıkamışlar. Tüyleri pamuk gibi yumuşacak olmuş. Mağaranın duvarları büyük bir gürültüyle titremiş.

Derinlerden bir ses yankılanmış:

— Bir sır saklandı ama başka bir sır serbest bırakıldı...

Etrafa gümüş parıltılar yayılmaya başlamış. Tuzların arasında beliren ışık şekilleri, birer gölgeye dönüşmüş. Keloğlan'ın kalbi hızla atmaya başlamış:

— Dede, bu da ne?

Seyit Dede'nin gözleri bir an kısılmış:

— Her sırrın bir bedeli vardır, evlat, demiş. Artık tuzun sırrını bilenler uyandı.

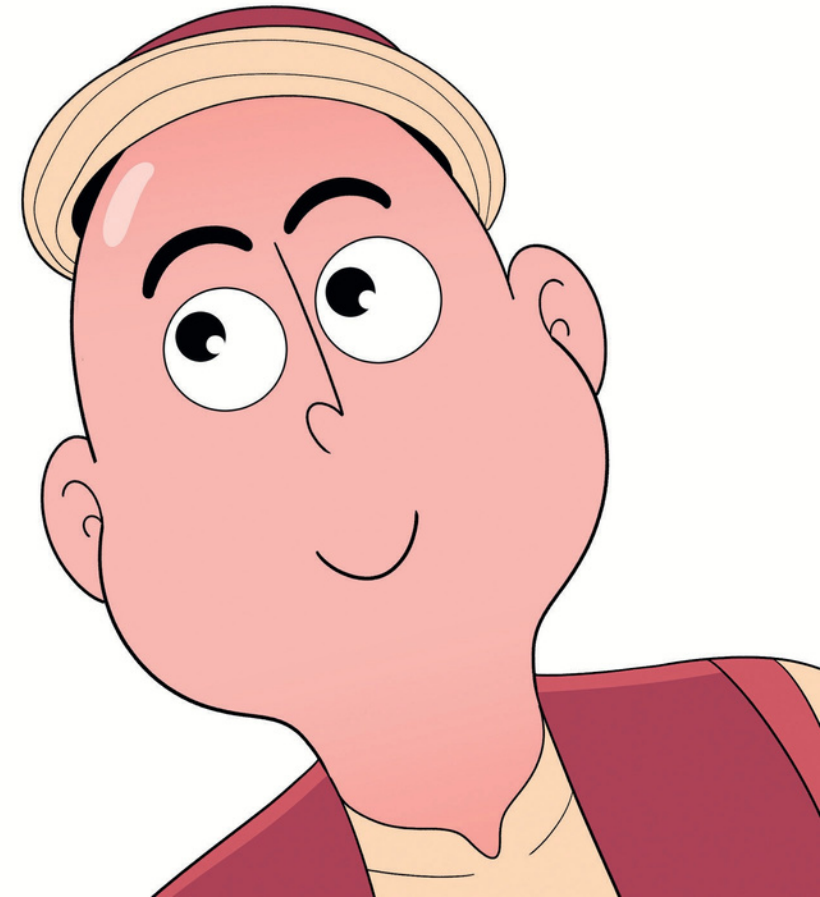
O günden sonra, Karakaan'ın tüyleri hep ışıldamış. Keloğlan ise nesiller boyunca, dilden dile anlatılan masallarla g n llerde yaşamış.

Tuz Mağarası'nın karşısındaki tepede yatan kişinin de Seyit Dede olduğuna inanılmış.

Mağarada serbest kalan sırrı
öğrenmek isteyenler, Tuz
Mağarası'na gider; Keloğlan'ın
sırdaşı, arkadaşı Karakağan'ı
görürmüş. Kim bilir, orada hâlâ
bekleyen Karakağan, kimsenin
bilmediği sırrını belki de sana
fısıldar.

Gökten üç kristal tuz düşmüş:
Biri anlatanın başına, biri bu
masalı dinleyenin başına, biri
de mağaraya gidip Karakağan'ı
görenin başına...

Bandrol uygulamasına ilişkin esaslar hakkında
yönetmeliğin beşinci maddesinin ikinci fıkrasına
göre bandrol taşıması zorunlu değildir.